

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-365/15

**Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen
proti
Hauptzollamt Bielefeld**

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht Düsseldorf)

„Řízení o předběžné otázce – Celní unie a společný celní sazebník – Vrácení dovozního cla – Nařízení (EHS) č. 2913/92 (celní kodex) – Článek 241 první pododstavec první odrážka – Povinnost členského státu stanovit placení úroků z prodlení i v případě nepodání žaloby k vnitrostátním soudům“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 18. ledna 2017

Vlastní zdroje Evropské unie — Vrácení či prominutí dovozního nebo vývozního cla — Částky, které jednotlivců bezdůvodně odvedl z titulu dovozního cla stanoveného neplatným antidumpingovým nařízením — Povinnost zaplatit jednotlivci, který má nárok na vrácení, příslušné úroky

(Nařízení Rady č. 2913/92, článek 241)

Je-li dovozní clo, včetně antidumpingového cla, vráceno proto, že bylo vybráno v rozporu s unijním právem, což musí ověřit předkládající soud, mají členské státy povinnost, vyplývající z unijního práva, zaplatit jednotlivcům, kteří mají nárok na vrácení, příslušné úroky plynoucí ode dne, kdy tito jednotlivci odvedli vrácené clo.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že čl. 241 věta první celního kodexu vskutku stanoví, že pokud celní orgány vrátí dovozní nebo vývozní clo nebo úvěrový úrok či úrok z prodlení vybraný při zaplacení cla, nejsou povinny platit úroky. Z tohoto ustanovení jako takového ovšem v takové situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, nemůže vyplývat, že by vnitrostátní právní úprava mohla platně stanovit, že částka vráceného dovozního cla se za dobu od zaplacení tohoto cla do jeho vrácení neúročí. Z historie vzniku článku 241 celního kodexu i z kontextu, do něhož toto ustanovení zapadá, totiž vyplývá, že na takové okolnosti, jaké nastaly ve věci v původním řízení, se toto ustanovení neuplatní.

V této souvislosti je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora přísluší vnitrostátním orgánům, aby ve svém právním řádu vyvodily důsledky ze zrušení nařízení o uložení antidumpingového cla nebo z prohlášení jeho neplatnosti, což by mělo za následek, že antidumpingová cla zaplacená na základě dotčeného nařízení již nebudou dlužná ze zákona ve smyslu čl. 236 odst. 1 celního kodexu a celní orgány budou podle tohoto ustanovení v zásadě povinny je vrátit, pokud jsou splněny podmínky, kterým takové vrácení podléhá, včetně podmínky stanovené v čl. 236 odst. 2 tohoto kodexu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, bod 67, jakož i ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 25).

(viz body 24–26, 34, 39 a výrok)